

Wizerunek Maryi piórem Ewangelistów malowany

Postać Maryi pojawia się zaledwie w kilku narracjach ewangelicznych. Najwięcej epizodów, w których występuje Matka Jezusa, zapisanych zostało na kartach tzw. Ewangelii Dzieciństwa. Znajdujemy tu: opis zwiastowania (Łk 1, 26–38), nawiedzenie Elżbiety przez Maryję (Łk 1, 39–45), hymn *Magnificat* (Łk 1, 46–55), narrację o narodzeniu Jezusa (Mt 1, 18 – 2, 12; Łk 2, 1–20), ofiarowanie w świątyni (Łk 2, 22–38), relację z ucieczki Świętej Rodziny do Egiptu (2, 13–23) oraz scenę przedstawiającą dwunastoletniego Jezusa nauczającego w świątyni (Łk 2, 41–50). Specyficzne dla Ewangelii Janowej są narracje o Kanie Galilejskiej (J 2, 1–11) i o obecności Maryi pod krzyżem Jezusa (J 19, 25–27). Oprócz tego postać Maryi wzmiankuje perykopa dotycząca prawdziwych krewnych Jezusa (Mt 12, 46–50; Mk 4, 21–25; Łk 8, 19–21) oraz błogosławieństwo wypowiedziane przez jedną z kobiet słuchających nauczania Mistrza (Łk 11, 27). Łukasz wspomina także o obecności Maryi w wieczerniku (Dz 1, 14). Tych kilka wzmianek o Matce Najświętszej wystarcza, by wskazać na postawy Maryi, o które zabiegać może każdy chrześcijanin.

Maryja słuchająca Słowa Bożego

Opowiadanie o nawiedzeniu Elżbiety przez Matkę Pana kończy pierwsze błogosławieństwo, zapisane na kartach

Łukaszowej ewangelii; jest to pochwała zawierzenia Bożej obietnicy przez Maryję: „Błogosławiona jesteś, któraś uwierzyła, że spełnią się słowa powiedziane Ci od Pana” (w. 45). Wiara w spełnienie się słowa Bożego zakłada oczywiście jego wcześniejsze usłyszenie. To właśnie miało miejsce w scenie zwiastowania.

Maryja modląca się

Druga, bardzo wyraźnie zarysowana przez ewangelistów postawa Maryi to postawa modlitwy. Paweł VI zauważa: „Maryja jest Dziewicą modlącą się. Uwidacznia się to w Jej nawiedzeniu Matki Przedzika. Wypowiada tam słowa uwielbienia Boga i słowa pokory oraz wiary i nadziei: to bowiem zawiera kantyk *Magnificat*”. Modlitewną obecność Maryi w wieczerniku zauważa św. Łukasz w *Dziejach Apostolskich*.

Maryja, która służy

Maryja może być ukazywana jako wzór służby w dwojakim aspekcie: służby Bogu i ludziom. Przy zwiastowaniu

Maryja sama określa siebie jako „służebnicę Pańską”, co powtarza w *Magnificat*, chwaląc Boga, iż wejrzał na „uniżenie służebnicy”. Postawa służebna

wobec Boga przejawia się także w scenie ofiarowania w świątyni; Maryja zachowuje Boże prawo, składa przepisane nim ofiary. Nawiedzenie Elżbiety jest wyrazem ducha służby wobec krewnej. W opisie godów w Kanie Galilejskiej (J 2, 1–11) pojawiają się dwie wypowiedzi Maryi, zapisane jedynie u Jana: „Wina nie mają” (J 2, 3) oraz „Zróbcie

dokończenie na str. 2